

UN ARTISTA D

L'Isidre Vicens, dibuixat per un seu alumne

PÒRTIC

Avui parlarem d'una persona poc o molt vinculada a Bescanó, que ben segur molts bescanonins recordaran. Fem referència a l'Isidre Vicens, de "can Lari" de Montfullà, pintor ben conegut. Resideix actualment a Girona, prop de la catedral, al carrer de pedres històriques que vetllen el pas silenciós dels homes i de les trifulques de ja fa molts anys: Bellmirall. Allí mateix, en un acollidor estudi, dóna classes de dibuix i pintura (segurament a futurs pintors). Hem conservat amb l'artista, en un diàleg obert i no massa formal.

A tall d'introducció, doncs, hem volgut que ens expressi quelcom íntim d'ell mateix, que ens devetlli quelcom del seu món interior. I ell, cercant entre escrits, ens ha donat a conèixer, com a seves, les paraules del poeta i crític d'art Herbert Read: "Malgrat les meves pretensions intel·lectuals, jo sóc per tradició i per naixement, un camperol. Desestimo aquesta absurda època industrial, no sols a la plutocràcia a la que eleva el poder, sinó al proletari industrial al que arrenca de la terra per a fer-lo proliferar en sordides habitacions.

La classe per la qual sento una simpatia natural, és la classe camperola, inclouent les restes de l'autèntica aristocràcia. Això explica potser la meva primerenca simpatia a Bakunin, Kropotkin i Tolstoi, els qui també foren homes del camp, aristòcrates i camperols. Un home que cultiva la terra, heus allí el fet econòmic elemental. I, com a poeta (en aquest cas pintor), sols m'importen els fets elementals".

LA VOCACIÓ ARTÍSTICA

A l'escola de Bescanó teníem el Sr. Sunyer de mestre. La veritat, allí jo no hi vaig aprendre res. Quan vaig plagar encara no sabia llegir. Estava molt acomplexat i hi havia una raó una mica lògica: Els de Bescanó no ens podien veure a nosaltres, els de Montfullà, i sortint de col·legi ens apedragaven fins a St. Sebastià. Jocs de mainada!

Jo de petit era molt poca cosa.

L'afició a la pintura em va començar, abans de conèixer en

Paradeda, a l'escola de Bescanó on amb taps de suro quadrats feiem una espècie de mosaics. En els quaderns de sumar i restar -que no en vaig fer mai cap- junt amb el fill del professor -que es deia David- hi feia tota mena de dibuixos.

Però després es va perdre tot això. Als 12 anys vaig començar a treballar a la fàbrica de Salt i vaig conèixer a l'esmentat Paradeda, obrer d'aficions pictòriques i literàries. Ell em va presentar al gran Mestre Aguilera: "Treballo... D'on ets? De pagés. I vols pintar? Sí... sí. Quan m'en faria pagar?. Aquí paguen 15 ptes. al mes, però tenint en compte que comences, 10 ptes.

Hi vaig anar. El primer que em va fer dibuixar eren coses que jo coneixia i me'n sortia. La gent del poble deia a la meua mare que jo tenia "pardalets al cap".

Un any, al Centre Republicà del Veinat, es fa fer un concurs de dibuix i pintura al que hi vaig participar, treguent un premi de 15 ptes., a l'any 31 eren molts diners. "I de què en faràs?" -van preguntar-me. Comprar-me una capsa de pintures, vaig dir innocentment". A l'any vinent, el mestre em diu: "Home, hauries de comprar-te una capsa de pintures". La vaig anar a comprar a "Ca l'Estruch". D'una capsa que valia 25 ptes, me n van cobrar 12. Encara la guardo.

GENT QUE RECORDA

D'aquella època a Bescanó recordo en Piti de "Cal Cisteller", el noi de "Can Viader", a l'Huix... Aquella temporada havíem tingut un equip bastant bo de futbol. Hi jugava l'Huix, el Gravat...

El col·legi primer on vaig anar era a la plaça. Després ens van canviar allà on hi ha aquell eucaliptus tan gros (Sambola).

El mestre ens feia treballar el jardí. Ens en donava un troç a cadascun. Ara que és l'hora d'esbarjo, treballar el jardí...

Anavem al cinema d'en Sabatés. (A "Cal Toro" en dèiem). Era molt curiós només hi anava la mainada.

Això em recorda que una vegada -per la festa major- va llogar unes artistes d'aquí Giorna que ballaven, entre les que n'hi havia una que s'anomenava "La Cavalcanti" (aquell temps hi havia un General que s'ho deia). Anaven vestides fins aquí abaix el que passa és que duïen unes vetes trenades i a vegades es veia fins aquí (assenyala el tormell). Hui! allò a Bescanó era un escàndol! La gent gran no s'hi acostava i el capellà donava cada cop de pal en contra...

Alumnes fent classe a l'aire lliure. Desembre 1979.

UNA ANÈCDOTA DE L'ERMITA DE SANT SEBASTIA

A St. Sebastià, molts diumenges a la tarda, hi anava una colla de dones velletes i hi tiraven monedes de 5 cèntims. Nosaltres (mainada) havíem provat d'agafar els cèntims amb una canya llarga i amb fang.

S'hi enganxaven. Sols agafavem 10 o 15 cèntims i encara de tant en tant. Amb ells anàvem a "Can Martí" a comprar caramels. Fins que un dia algú ens va atrapar. Era un bon home (no sé qui era) algú que treballava per allà i es veu que ja ens havia vist alguna altra vegada... I digué: "Escolteu, què feu? Mireu: aquesta gent que tira els cèntims ho fa per ajudar a l'Església perquè es pugui reparar i vosaltres feu... un pecat!. No sé si se'n pot dir un pecat, collons! Feu mal fet! Aquesta església s'ha d'arreglar. No hi veieu una dona escombrant? Doncs se li ha de donar alguna cosa, sinó no tornaria pas!"

Això ens va fer reflexionar tant que mai més vàrem tocar cap més moneda. Si ens hagués dit: Això és pecat! i s'hagués posat a cridar... com que nosaltres érem una mica esquerps... Però ens ho va dir d'una manera que ens va convèncer.